

Színről színre

Horváth Dávid képeiről

„Olyan közel jönnek a fényképen megörökítették hozzám, hogy nem is azt érzem, én avatkozom az intim szférájukba, hanem ők látnak belém.” – Horváth Dávidnak *Mágikus szemek* címmel nyílt kiállítása a Nemzeti Táncszínház kerengőjén. A kiállítás képeiről Rapai Ágnes írását olvashatják.

„Ha csak a szemek beszélnek, a párbeszéd tegeződve folyik”
Krúdy Gyula

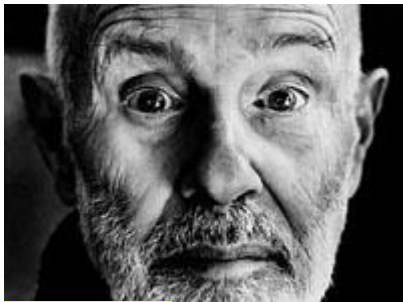
„Harminc éve fényképezem az embert. Nem tájat, enteriört, csendéletet, hanem az embert, közelebről az arcát, még közelebről a szemét. A másik ember tekintetét keresem, s meglátom benne, hogy boldog-e, elkeseredett-e, lázad-e vagy belefáradt. Annyiban követem a régi szociófotósokat, hogy engem ma is az éppen aktuális hatalomnak kiszolgáltatott, lehetetlen helyzetbe került emberek kilátástalansága háborít fel.” (Horváth Dávid)

Január 11-én elmentem a Zoom Galéria Nemzeti Táncszínház kerengőjébe, hogy megnézzem Horváth Dávid *Mágikus szemek* fotókiállítását. Dávidot régóta ismerem, együtt dolgoztam vele annak idején az Ország-Világ szerkesztőségében, ahol a legkedvesebb kollégám volt. Sosem szerettem fotóztatni magam, úgyhogy meg voltam lőve, amikor svájci könyvkiadóm arról értesített, összeállít egy orte különszámot (ez a neve annak az irodalmi folyóiratnak, amit szerkeszt), amiben szeretné bemutatni a költészetemet. Benne lesz tíz versem, a borítóra ráakja a fényképemet, viszont a versek mellé is kellenének még fotók. „Küldj tízet! Majd választok ötöt belőlük!” Meg van ez örülve? Honnan akasszak le tíz fotót magamról? Vadul elkezdtem keresgélni a fiókomban, de csak réges-régi, fakó képeket találtam. Kétségbeesetten felhívtam Horváth Dávidot, akiről jól tudtam, csakis „csúnya” fényképeket készít, ő aztán nem lesz hajlandó retusálgatni, nem baj, legyenek olyan, amilyen vagyok, gondoltam elszántan.

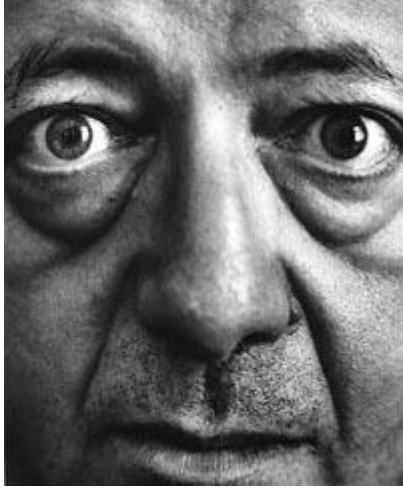
Börcsök Enikő

Mikor megérkeztem a kiállításra, már tele volt a kerengő ismerősökkel és ismeretlenekkel. A falakról zavart, nedves szemek néztek rám, száz szem, ezer szem, sárga, zöld, kék, szürke szem. Legjobb lenne hazamenni, futott át az agyamon, annyira megijedtem ezektől a félelmetesen árulkodó tekintetektől, és eszembe jutott, milyen hosszú időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy Nádas Pétert újra elkezdjem olvasni, mivelhogy a harmincadik oldalon olyan hányinger fogott el, hogy elhatároztam, többé egy sort se olvasok tőle. De nem bántam meg, hogy tovább olvastam. A *Párhuzamos történetek*ből többet tanultam az emberről, mint az utóbbi tíz évben olvasott összes regényből együttvéve.

Eörsi István

Horváth Dávid fotói mind fekete-fehérek. Igen, azért félelmetesek, mert Dávid drámai közelségbe vonja „áldozatait”, lemezteleníti őket, belevág a lelkükbe, hogy felmutathassa az ember leglényegét. Börcsök Enikő átszellemülten fátyolos tekintetét, Réz Pál sokat látott, bölcs szemét, Eörsi István fáradt, megtört, haldokló arcát. Olyan közel jönnek a fényképen megörökítették hozzám, hogy nem is azt érzem, én avatkozom az intim szférájukba, hanem ők látnak belém. Mindegy, hogy férfi, nő, fiatal vagy öreg, mindegyik szempárból valami „ősi szorongás” árad, ami túlságosan is ismerős nekem. Horváth Dávid fotói a kollektív tudattalan röntgenfelvételei.

Kornis Mihály

Aki tudni akarja, milyen az álarcától megfosztott ember, nézze meg a kiállítást.
Nekem mindig Horváth Dávid lesz a legigazabb fotóművész.

Rapai Ágnes